

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně: **nezl. C. N. C.**
státní příslušností Kubánská republika
bytem v ČR: P.
zastoupená O. C. H., zákonnou zástupkyní
státní příslušností Kubánská republika
bytem v ČR: P.

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2018 č. j. OAM-101/ZA-ZA11-VL11-2018

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobkyně ve své žalobě namítala, že ve správním řízení byla zkrácena na svých právech. Žalovaný podle ní porušil ust. § 3, § 2 odst. 4, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), ust. § 14 zákona o azylu. Měla za to, že v jejím případě existují důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jí měl být udělen humanitární azyl podle ust. § 14 zákona o azylu. Podle ní se žalovaný ve svém rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

s důvody pro udělení humanitárního azylu dostatečně nevypořádal a jednal v rozporu s čl. 3 a 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Na území České republiky žije její matka, její vycestování by tak bylo v rozporu s ust. § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Poukázala na zprávy o zemi svého původu, podle kterých je Kuba nedemokratickým státem, v němž je přípustná jen jedna politická strana, jakékoli projevy politické opozice jsou tvrdě potírány. Žalovanému vytýkala, že se nezabýval dostatečně bezpečnostní a jinou situací v současné Kubě, což má za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Podle jejího názoru není z napadeného rozhodnutí seznatelné, jakými úvahami se žalovaný řídil a z jakých konkrétních informací vycházel. Zmínila též, že nedošlo k transpozici směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „směrnice 2013/32/EU“), pokud jde o zřízení specializovaných tribunálů nadaných pravomocí přímo udělit mezinárodní ochranu. S ohledem na čl. 46 směrnice 2013/32/EU primárně navrhl, aby soud rozhodl tak, že jí udělí mezinárodní ochranu ve formě doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu, a to na dobu 24 měsíců.

3. Žalovaný ve svém vyjádření považoval žalobu za nedůvodnou. Konstatoval, že důvodem podání žádosti o mezinárodní ochranu byla v případě žalobkyně snaha legalizovat svůj pobyt na území České republiky a sloučit ho s životem své matky. Byl toho názoru, že žalobkyně vycházela ze zastaralých informací o Kubě, kde došlo v poslední době k zásadním změnám, co se týče otázky emigrace. Nyní již v souvislosti s emigrací nehrozí zadržení a mučení či nelidské a ponižující zacházení. Měl za to, že úvahy související s politickou a bezpečnostní situací na Kubě v napadeném rozhodnutí vyložil, doplnil i hodnocení týkající se konkrétní situace žalobkyně. Neshledal žádný důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Napadené rozhodnutí považoval za právně i věcně správné. Poznamenal, že žalobkyně by měla svou situaci řešit v souladu se zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Navrhl, aby soud žalobu zamítl.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)], a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
5. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobkyně k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřila svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání.
6. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 30. 1. 2018 požádala žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany. Ke své žádosti uvedla, že se dorozumí španělsky, nehlásí se k žádné církvi. Není členem žádné politické strany nebo skupiny, o politiku se nezajímá. Její otčím se zmiňoval o Dámách v bílém. Když matka odešla z Kuby, zůstala jen s ním. Otčím také praktikoval yorubu (náboženství, směs katolicismu a černošských kultů). V řízení ji zastupuje její matka, které byla v České republice udělena doplňková ochrana. Ve vlasti byla naposledy dne 27. 1. 2018, z Havany letěla do Frankfurtu. Cestovala s otčím, Němci je nechtěli nechat pokračovat v cestě. Otčím pak pro ni požádal o nějaký doklad, pak někde zmizel, pro ni přijela do Německa matka a odjely spolu do České republiky. Chtěla by zde žít s matkou. Je astmatička, bere na to léky, jinak je zdravá.

7. Při pohovoru dne 2. 2. 2018 sdělila, že bydlela s otčímem, vycházeli spolu dobře. Když byla v sedmé třídě, opustila školu a vydala se na cestu do Evropy. Přijela sem, protože chce být s matkou. Problém byl, že rostla bez matky, což pociťovala. Ve škole jí to dávali najevo, i babička jí zdůrazňovala, že ji máma opustila. Matka odjela asi za prací, nikdy jí to nebylo vysvětleno. Matka odjela v roce 2009, za rok se vrátila, ale zase odcestovala, od té doby se neviděly. Od roku 2010 žila žalobkyně s otčímem, chodila do školy, do zájmových kroužků, vedla dětský život. Do Evropy přijela za matkou, chtěla ji vidět, dříve jí různé okolnosti bránily, aby se sem vypravila. Její matka žila 5 let nelegálně v Anglii, v České republice pak získala doplňkovou ochranu, to už byla situace příznivější. Její vlastní otec se však stavěl proti jejímu vycestování, nakonec dal souhlas. Otec žije na Kubě v Havaně, nejsou v kontaktu, byla s ním asi 3 měsíce. Otec pije, bere drogy, zájem o ní měl jen, když se pokusil zabránit jejímu vycestování za matkou do Evropy. Matka posílala peníze otčímovi, aby se o ni staral. Otčím měl nějakou spojitost s Dámami v bílém. Byl to společensky aktivní člověk, zastupoval hudební skupiny, znal lidi ze showbyznysu. Víc toho o něm nevěděla. Když byla v baletním kroužku, kvůli otčímovi nebylo realizováno vystoupení pro publikum, resp. žalobkyni z vystoupení vyřadili. S náboženstvím otčima (yoruba) nebyly potíže. K cestě z Kubu uvedla, že měli letenku do Bělehradu, v Německu bylo jen mezipřistání, ale na letišti ve Frankfurtu je zadrželi. Chtěli po nich víza, byli drženi 4 až 5 hodin a čekali, co bude dál. Kromě matky v České republice žádné sociální vazby nemá. Na Kubě žije její biologický otec, její prarodiče z matčiny strany, ty ale neviděla. Setkávala se s nevlastní matkou otčima. Její situace by po návratu na Kubu byla zlá, musela by žít s otcem, matka by neměla kde bydlet.
8. Žalovaný shromáždil informace o situaci na Kubě, konkrétně výroční zprávu Human Rights Watch ze dne 18. 1. 2018 o Kubě, výroční zprávu Amnesty International ze dne 22. 2. 2018 o Kubě, zprávu Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických ze dne 3. 3. 2017 o dodržování lidských práv na Kubě v roce 2016, úřední věstník Ministerstva spravedlnosti Kubánské republiky ze dne 16. 10. 2012 – zákonné nařízení č. 302, kterým se mění zákon č. 1312 „Zákon o migraci“ ze dne 20. září 1976, nařízení č. 305: novelizované nařízení č. 26 „Prováděcí předpisy k zákonu o migraci“ ze dne 19. 7. 1978, nařízení č. 306: „O postupu vůči vedoucím pracovníkům, odborníkům a sportovcům, kteří žádají o povolení vycestovat do zahraničí“, aktualizované znění zákona č. 1312 „Zákon o migraci“ ze dne 20. 9. 1976, aktualizované znění nařízení č. 26 „Prováděcí předpisy k zákonu o migraci“ ze dne 19. 7. 1978; konzulární informaci Velvyslanectví Kubánské republiky v ČR, uloženo z internetu dne 14. 11. 2016 „Konzulární služby pro kubánské občany“, informaci Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 15. 3. 2017 č. j. 91328/2017-LPTP „Cestování do zahraničí, cestovní doklady, registrace na zastupitelském úřadu, pobytové statusy v zahraničí, situace po návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí, situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti“. Rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 7. 2018 č. j. OAM-101/ZA-ZA11-VL11-2018 nebyla žalobkyni udělena mezinárodní ochrana podle ust. §§ 12-14b zákona o azylu.
9. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
10. Podle ust. § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě,*

jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

11. Podle ust. § 14 zákona o azylu *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
12. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
13. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
14. Městský soud v Praze úvodem připomíná, že pouhý výčet zákonných ustanovení, které měl žalovaný dle žalobkyně porušit, nelze považovat za žalobní body (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018 č. j. 6 Azs 88/2018-38, kde je s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005 - 58 uvedeno, že výčet zákonných ustanovení, s nimiž má být napadené rozhodnutí dle názoru žalobce v rozporu, nelze považovat za žalobní body).
15. Pokud jde o námitku žalobkyně, že byly dány důvody pro udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu, s čímž se podle ní žalovaný nevypořádal dostatečně, Městský soud v Praze v první řadě poznamenává, že obecná východiska soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu shrnul Nejvyšší správní soud například ve svém rozsudku ze dne 21. 3. 2018 č. j. 6 Azs 6/2018-33: „Podle § 14 zákona o azylu lze azyl z humanitárních důvodů udělit v případě hodném zvláštního zřetele. Nejvyšší správní soud připomíná, že citované ustanovení v sobě kombinuje neurčitý právní pojem „případ hodný zvláštního zřetele“, jehož výklad ze strany žalovaného podléhá soudnímu přezkumu v plném rozsahu, a správní uvážení žalovaného odrážející skutečnost, že ani v případě hodném zvláštního zřetele není žalovaný povinen humanitární azyl udělit, bude-li respektovat příslušné mantinely pro svou diskreci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. května 2004, č. j. 5 Azs 60/2004 - 72, č. 375/2004 Sb. NSS). V případě stěžovatele přitom žalovaný vůbec neshledal důvod hodný zvláštního zřetele, bez něhož je jeho správní vyloučení ohledně udělení humanitárního azylu vyloučeno. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Jak Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 11. března 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, „smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. [...] Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“

16. Zdejší soud dále uvádí, že žalovaný se na str. 6 napadeného rozhodnutí vypořádal s tím, zda jsou v případě žalobkyně dány důvody pro udělení humanitárního azylu. V této souvislosti se zabýval její rodinnou, sociální a ekonomickou situací, přihlédl i k jejímu věku a zdravotnímu stavu. Konstatoval, že žalobkyně má ve vlasti vybudované zázemí, dlouhodobě žila se svým otčímem, chodila do školy a navštěvovala zájmové kroužky. Její matka pravidelně na dceru přispívala. Lze předpokládat, že žalobkyně se se svou matkou, která zde rovněž nemá pobytové oprávnění, vrátí do vlasti. Kromě matky nepobývá v České republice ani v Evropské unii žádný příbuzný žalobkyně. Její zdravotní stav je dobrý, léčí se s astmatem, avšak nezminila žádnou potřebu speciální léčby, léků či zdravotních pomůcek, které by jí v zemi původu nebyly dostupné. Žalovaný tak neshledal takové skutečnosti, na základě kterých by bylo namíste žalobkyni udělit humanitární azyl. Soud se s hodnocením učiněným žalovaným ztotožňuje a považuje ho za dostatečné. V daném případě nebyl dle Městského soudu v Praze naplněn neurčitý právní pojem „v případě hodném zvláštního zřetele“, aby mohl být otevřen prostor pro správní uvážení žalovaného, zda humanitární azyl udělit, či nikoliv. Žalovaný tak nepřekročil meze správního uvážení, ani ho nezneužil.
17. Soud zdůrazňuje, že matce žalobkyně nebyla v České republice prodloužena doplňková ochrana, a to rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 7. 2017 č. j. OAM-605/ZA-ZA14-P07-PD1-2014. Žaloba proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 9. 11. 2017 č. j. 1 Az 71/2017-23. Kasační stížnost matky žalobkyně pak Nejvyšší správní soud odmítl pro nepřijatelnost (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018 č. j. 6 Azs 369/2017-41). Opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou matka žalobkyně podala dne 16. 4. 2018, byla žalovaným posouzena jako nepřijatelná podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení o ní bylo podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno. Stalo se tak rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 7. 2018 č. j. OAM-348/ZA-ZA11-VL11-2018, proti kterému podala matka žalobkyně žalobu. Tuto žalobu Městský soud v Praze zamítl (řízení vedené pod sp. zn. 13 Az 48/2018), na rozsudek ve věci matky žalobkyně tímto zdejší soud odkazuje. Matka žalobkyně tak nedisponuje oprávněním k pobytu v České republice. Obě se tak nacházejí v obdobném postavení. V České republice mohou pobývat pouze cizinci, kterým bylo uděleno některé z povolení k pobytu dle zákona o pobytu cizinců, nebo kterým byla udělena některá z forem mezinárodní ochrany. To však není případ ani žalobkyně, ani její matky. Žalobkyně i její matka jsou kubánské státní příslušnosti, svůj rodinný život by tak mohly realizovat v zemi svého původu. S ohledem na uvedené nelze podle názoru zdejšího soudu dospět k závěru, že by vycestování žalobkyně představovalo porušení mezinárodních závazků České republiky a že by tak byl dán důvod pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu (srov. str. 9 napadeného rozhodnutí).
18. Pokud jde o politickou a bezpečnostní situaci na Kubě, Městský soud v Praze má za to, že žalovaný shromáždil dostatek relevantních a aktuálních informací o situaci na Kubě. Děním v zemi původu žalobkyně se žalovaný řádně zabýval a dostatečně odůvodnil svůj závěr o tom, že žalobkyni v případě jejího návratu do vlasti nehrozí skutečné nebezpečí mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání dle ust. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu (srov. str. 8 napadeného rozhodnutí). Poukázal na to, že žalobkyně neměla na Kubě

žádné problémy se státními orgány, vycestovala legálně na základě cestovního pasu a přes oficiální hraniční přechod. Rovněž se zabýval kubánskými migračními předpisy. Vycházel především z informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 15. 3. 2017 č. j. 91328/2017-LPTP „Cestování do zahraničí, cestovní doklady, registrace na zastupitelském úřadu, pobytové statusy v zahraničí, situace po návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí, situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti“. V této informaci se uvádí: „Nová právní úprava rozšířila možnosti kubánských občanů cestovat do zahraničí. Nové znění migračního zákona je ze strany kubánských orgánů v drtivé většině případů respektováno. (K nedodržování příslušných ustanovení migračního zákona či k jejich svévolnému výkladu dochází v případě některých opozičních aktivistů. Počet takových případů ovšem není vysoký.) Ve většině případů se u občanů Kubu po návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí nemění zásadním způsobem jejich situace ve vztahu ke kubánským úřadům. S reintegrací podle našich zjištění takové osoby nemají zásadní problém a nemají zpravidla ani omezení v přístupu k sociálnímu a zdravotnímu systému či na trh práce. (...) V drtivé většině případů kubánské úřady soustavně nesledují osoby, které se vrací do vlasti po dlouhodobějším pobytu v zahraničí. V případě, že neporušili ustanovení migračního zákona, tak těmto osobám nejsou ukládány omezení či sankce a ve většině případů nemá jejich dlouhodobý pobyt v zahraničí negativní následky na jejich další život na Kubě. (...) Neevidujeme žádný případ postihu ze strany státních orgánů či nebezpečí ze strany soukromých osob neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu v zahraničí, kteří se vrátí do vlasti. Rovněž nemáme žádnou informaci o tom, že by docházelo k systematickému znevýhodňování či diskriminaci ze strany státních orgánů těchto osob.“

19. V této souvislosti zdejší soud dále odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020 č. j. 6 Azs 197/2019-45, v němž kasační soud konstatoval: „Z informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 15. března 2017, z níž vycházel žalovaný i v nyní projednávané věci, totiž vyplývá, „že i když kubánský občan překročí dvouletou lhůtu pobytu v zahraničí (po jejímž uplynutí je považován za emigranta), může na kubánském zastupitelském úřadě vyřídit obnovení trvalého pobytu na Kubě, případně odcestovat na Kubu, kde může pobývat 90 dní a trvalý pobyt obnovit tam. Takový občan by se neměl setkat na Kubě s negativními důsledky předchozího pobytu v zahraničí, práva osob dle nového migračního zákona jsou respektována. Ke svévolnému výkladu zákona dochází pouze v případě opozičních aktivistů a státní úřady dále omezují svobodu vycestování vysoce kvalifikovaných pracovníků a zaměstnanců bezpečnostních složek“ (kromě citovaného usnesení srov. též rozsudek ze dne 29. května 2019 č. j. 6 Azs 335/2015 - 35 a usnesení ze dne 6. června 2019 č. j. 4 Azs 68/2019 - 54, ze dne 16. října 2018 č. j. 2 Azs 200/2018 - 36, ze dne 24. července 2019 č. j. 4 Azs 112/2019 - 46). Podle ustálené a vnitřně jednotné judikatury Nejvyššího správního soudu tedy současná situace na Kubě není sama o sobě důvodem pro udělení doplňkové ochrany. Tato judikatura tedy poskytuje dostatečnou odpověď na stěžovatelovy námitky.“ Městský soud v Praze poukazuje na to, že žalobkyni nelze považovat za opoziční aktivistku, která by byla pro kubánské státní orgány či bezpečnostní složky zájmovou osobou. Zprávy, na které žalobkyně poukázala ve své žalobě, se nevztahují k její konkrétní situaci a nevyvracejí závěry žalovaného. Stav dodržování lidských práv na Kubě sice obecně není dobrý, avšak tato skutečnost sama o sobě není důvodem k udělení mezinárodní ochrany (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2008 č. j. 5 Azs 5/2008 - 53). Soud uzavírá, že nelze shledat, že by žalobkyně měla v případě návratu na Kubu čelit pronásledování z důvodů dle ust. § 12 zákona o azylu, či nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu.

20. Soud připomíná, že hlavním důvodem, proč žalobkyně podala žádost o udělení mezinárodní ochrany, bylo to, že chtěla žít v České republice se svou matkou. Jak již bylo uvedeno, matka žalobkyně nedisponuje žádným povolením k pobytu v České republice. Soud je přesvědčen o tom, že mezinárodní ochrana je mimořádným institutem a lze ji udělit jen z důvodů vymezených v zákoně o azylu. O legalizaci pobytu v České republice je třeba usilovat především pomocí institutů daných zákonem o pobytu cizinců. K tomuto lze odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2018 č. j. 2 Azs 200/2018-36, ve kterém se uvádí: „Závěrem Nejvyšší správní soud přisvědčuje městskému soudu, že snaha o legalizaci pobytu na území České republiky není azylově relevantním důvodem (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 2 Azs 5/2003 – 46, publ. pod č. 18/2003 Sb. NSS, a ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 – 81, a usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2017, č. j. 2 Azs 264/2016 - 59). K získání pobytového oprávnění je třeba využít prostředky dle zákona o pobytu cizinců na území.“
21. Závěrem Městský soud v Praze shrnuje, že v případě žalobkyně neshledal naplnění žádného z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný se zabýval všemi skutečnostmi, jež v průběhu správního řízení vyšly najevo, jakož i tvrzeními žalobkyně, a to jak jednotlivě, tak v jejich souhrnu. Shromáždil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí, zejména provedl s žalobkyní pohovor, při kterém jí umožnil uvést všechny podstatné údaje týkající se důvodů podání žádosti o mezinárodní ochranu a jejího života ve vlasti i okolností jejího příjezdu do České republiky, a obstaral si relevantní informace o situaci na Kubě. Při posouzení všech těchto skutečností došel soud k závěru, že správní orgán nikterak nepochybil ani během provádění správního řízení, ani při vydání napadeného rozhodnutí, které bylo vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (ust. § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu). Žalovaný rovněž dostatečně a přezkoumatelně odůvodnil, proč žalobkyni nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (ust. § 68 odst. 3 správního řádu). Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu, zákona o azylu ani Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
22. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.
23. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 7. května 2020

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.